

ILLA, SOBTADA SOLITUD, PRODIGI

Vindrà a mesurar-te el silenci.

I si et troba distret
et veurà les ferides de l'hivern,
sabrà que ja no parles,
que et distreus
quan la fressa del vent
dóna alè a les finestres.

Posaràs cara d'enze.

I un bes a cada galta es tornarà
on no ets el déu covard que has inventat.

Et vigilen, i tu
t'extravies pel bosc
de cortines.
Et masturbes
amb els llibres, les drogues i els miralls.

Que no ho puguin saber. Assaja el gest
que et faci semblar un home del carrer.

Romera, Marc. "Illa sobtada, solitud prodigi" . *La mandra*. Columna Edicions.
Barcelona, 1994.